

men man vil ogsaa faae ensartede Regler istedet for, at man ved at ordne Sagen som foreslaaet i Loven, jo vil være ubst for, at ganske forskellige Principer kunne gjøre sig gjældende ved en Sags Behandling paa Fjand, i Svendborg, i Kjøbenhavn og saa fremdeles, uden at man i Virkeligheden har nogen Udfigt eller Afgang til at faae denne Forskjellighed i Bedømmelsesmaaden rettet igjennem Appel, som Følge af den Omstændighed, hvortil jeg nylig henviste, nemlig, at de overordnede Instanser i disse Særetsager jo selv fuldstændig mangle den tekniske Sagskundskab. Det er altsaa den Forandring, jeg vilde henlede Opmærksomheden paa, om det ikke i alle Tilfælde, hvor der foreligger Spørgsmaal af denne Natur, vilde være rigtigst saavel, naar den Paagjældende begjærer det, som ogsaa, naar han ikke begjærer det, at henvise Sagen til Sø- og Handelsretten. Ganste vist kan man jo indvende derimod, at naar det staar den Paagjældende frit for at begjære Sagen henvist til Sø- og Handelsretten, er Faren i og for sig ikke saa stor. Det indrømmer jeg. Jeg kunde imidlertid hertil svare, at saa bliver der omvendt heller ikke nogen Fare ved at give Bestemmelsen paa den Maade, jeg antydede, thi den vil vist ikke have praktisk Betydning i saa overordentlig mange Tilfælde. Men det kan jo dog tænkes, at en eller anden Skipper, Styrmand eller Maskinmester i stærk Tro paa sin egen Ukyldighed ikke tænker paa at begjære Sagen henvist til Sø- og Handelsretten, stolende paa, som sagt, at hans Ukyldighed ogsaa nok skal blive anerkjendt af den stedlige Soret, og at han saa ikke desto mindre skuffer sig i saa Henseende. Overalt, hvor der er Spørgsmaal om Domfældelser og Straffe, tror jeg ikke, det vil være rigtigst ene og alene at lade det være afhængigt af den Paagjældende, om den mere eller mindre betryggende Undersøgelsesform eller Undersøgelsesret skal vælges. — Jeg skal ikke fordybe mig videre i Enkeltheder. Jeg har angivet min væsentlige Betænkelse ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag, den nemlig, at det fremkommer, som det ogsaa gjentagne Gange er blevet erklæret, som et Supplement til en anden Lov. Det er efter min Mening at gjøre de Undersøgelser, om hvilke der her er Tale, Uret, at ville drage dem ind under dette Synspunkt, at de skulde være et Supplement til Loven om Tilsyn med uopbyggede Skibe. Jeg kan ikke Andet end anbefale, at man, naar man kommer til at beskæftige sig med denne Lov, — jeg forudsætter ogsaa, at den vil blive henvist til et Udvalg, hvad enten det bliver det Udvalg, der er nedsat i den anden Sag, eller et nyt Udvalg — vil holde sig for Die, at dette Lovforslag vel vil have Betydning med Hensyn til at faae tilhørlige Undersøgelser foretagne i Tilfælde af Ulykker for at faae at vide, hvad Narfagen har været til dem, og om der har været nogen Skyld eller Forbrudelse tilfede; men det Væsentlige i

Sagen er dog ikke desto mindre at faae tilvejebragt den Klarhed og de Oplysninger om Forholdet, som de mangfoldige Interesser kræve, der kunne være implicerede i en Expedition tilføs.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg er ved Fremsettelsen af dette Lovforslag ikke gaaet ud fra, at det skulde betragtes som et Supplement til det andet Lovforslag, der handler om Tilsyn med Skibe. Derfor denne Betragtningssmaade i det Hele havde været delt af Regjeringen fra Begyndelsen, at dette Lovforslag var et nødvendigt Supplement til det andet, da vilde det selvfølgelig ogsaa være fremkommet paa et langt tidligere Tidspunkt og i Forbindelse med det andet Lovforslag. Jeg er vel af den Mening, at begge Foranstaltninger, baade den, der angaar Undersøgelse af indtraadte Ulykkestilfælde paa Søen, og den, der angaar et Tilsyn med Skibe, ere nødvendige, naar man vil naae et tilfredsstillende Resultat i den Retning, man stræber hen imod, forsaavidt man nemlig har for Die at beskjerme Menneskeliv mod Faren paa Søen. Men jeg har dog paa den anden Side den Tro, at nogen saadan nødvendig Forbindelse mellem disse to Lovforslag, at det enes Fremme er nødvendig til Fremme af det andet eller omvendt, er der ikke. Foranledningen til, at dette Lovforslag er fremkommet, ligger deri, at man har ønsket at se, hvorledes man tænkte sig det ene Forhold ordnet, forinden man tog endelig Beslutning om, hvorledes man vilde ordne det andet. Det er navnlig denne Betragtningssmaade, som har foranlediget, at dette Lovforslag er fremkommet og fremkommet, uagtet det er temmelig sent paa Sessionen, idet man i det andet Thing fra mange Sider nærede et Ønske om dog idetmindste at se, hvorledes man fra Regjeringens Side tænkte sig disse Skibundersøgelser ordnede, forinden eller i alt Fald samtids med, at man tog sin endelige Bestemmelse med Hensyn til det andet Lovforslag. Men, som sagt, nogen saadan Forbindelse imellem dem, at det skulde være umuligt at tage det ene uden at vedtage det andet, er der ikke. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at jeg paa den anden Side vilde finde det meget urigtigt, om Nogen vilde ræsonnere saaledes, at, naar man tog det ene af disse Lovforslag, kunde man undvære det andet, og at man navnlig, naar man tog dette Lovforslag, kunde i det Mindste indtil videre undvære det andet om Tilsyn med Skibe. Jeg tror, at dette vilde være en mindre rigtig Opfattelse, thi begge Lovforslag virke jo hver paa deres Omraade, og de Omraader, hvorpaa de virke, falde jo ikke sammen, idet nemlig det Lovforslag, der angaar Tilsyn med Skibe, er — kan man gjerne sige — ubelukkende beregnet paa Menneskelivs Bevarelse, hvorimod det her foreliggende jo ikke særlig eller i første Linie gaar ud paa dette, men paa at bringe alle Skyldfætte til Undersøgelse, og den meget store Pluralitet af disse er jo ikke Til-